

[Kai Moltke.]

man ud af denne krise, vil man stabilisere markedet for realkrediten, tror jeg man skulle tænke på, om ikke man skulle fortsætte dér, hvor det glippede i 1958, og igen gøre tredjeprioritetspapirene til noget, som blev leveret, noget, som blev sikret til pariværdi. Derigennem vil man begrænse den samlede udlånsmasse, og derigennem vil man fremme efterspørgslen efter de øvrige papirer, som vi har i denne sektor.

Det er igen spørgsmålet om offentlig opsparring, offentlige fonds og udlån til en rimelig rente til parikurs. Derigennem, og sikkert kun derigennem, er man i stand til at komme nogenlunde ud af den helt igennem uholdbare situation, som vi befinder os i i øjeblikket.

Ved regeringens eksperimenter på disse felter med at inddrage endnu flere penge fra dem, som bor i det nye byggeri, opnår man bl. a., at vi får endnu en sektor, endnu en differentiering, nemlig dem, som nu i nybyggeriet skal optage lån med højere afdrag, med større eget indskud, og som derfor får lejen yderligere skubbet i vejret. Vi får i stedet for tilnærmelse mellem huslejeniveauerne yderligere et tredje og endnu mere fordyret niveau på dette felt.

Jeg kan ikke se andet, end at situationen er indviklet nok i forvejen til, at man ikke behøver at gå til sådanne kunstgreb. Derfor vil jeg meget stærkt advare mod alle disse tendenser til at følge den letteste vej og udelukkende sige, at nu skal vi have kortere løbetid, større afdrag som følge deraf, og så når vi på et eller andet tidspunkt frem til, at vi kan få en lavere rente i al almindelighed. Troede regeringspartierne på, at man virkelig sigtede mod en lavere rente i nær fremtid, så stemte man jo med kyshånd for en fortsættelse af rentesikringen helt frem til 1980, for hvis den alm. rente kom ned i retning af de 6½ pct., som sikres, ville regeringens udgiftsbudget falde i nøjagtig samme tempo, som det er blevet sagt fra forskellige side her. Når regeringen nu siger, vi ikke kan have de uhyre voksende udgifter, der kommer, hvis vi udvider sektoren for det rentesikrede byggeri, så er det jo i virkeligheden en maskeret regeringserklæring om, at renten vil forblive

høj og under disse omstændigheder medføre, at det rentesikrede byggeri bliver dyrt for statens budget. Det er jo det, som det i virkeligheden drejer sig om.

Så til den underjordiske del af isbjerget. Jeg troede ærligt talt, at man havde nået bunden ved 1966-boligforliget, hvor man indførte vurderingsværdien som grundlag for huslejeniveauet i den gamle boligmasse. Nu kommer man pludselig og siger, at forskellighederne ikke er blevet udjævnet, at der ikke er sket noget af det, som man proklamerede ville blive resultatet på boligforliget af 1966, og så forbereder vi altså næste attack for maskeret eller direkte forhøjelse af huslejen i det ældre byggeri og i det sociale byggeri. Her kan jeg ikke lade være med at rette øjnene mod en enkelt kendsgerning, som i og for sig er afgørende for, om denne linje skal gennemføres eller ikke gennemføres, nemlig at hertil besidder det socialdemokratiske parti som parthaver i boligforliget alene nøglen, alene afgørelsen for adskillige år ud i fremtiden. Det ville være ønskeligt, om man kunne få en klar og tydelig erklæring om, at socialdemokratiet ikke her indlader sig i forhandling om en ny huslejestigning, som overskrider rammerne for den vurderingsleje, der blev fastsat i 1966 ved boligforliget. Det er her, der kan gribes fat i halen på det dyr, som nu hurtigt rykker frem, det er her, det kan bremses osv., og her må socialdemokratiet forstå sit ansvar.

Til slut blot lidt om nogle enkeltproblemer. Jeg ser ligesom hr. Arne Larsen med ikke ringe mistro på, at man nu begynder så at sige hovedorganisationsforhandlinger, uden at vi kender noget til grundlaget og først omkring midten af februar får forhandlingsresultaterne lagt på bordet. For det første hvad angår forhandlingerne med det almennyttige byggeri, forekommer det mig, at en advarsel her er nødvendig: for det almennyttige byggeri kan den sociale kurs og den sociale retning ikke stryges blot til fordel for et udvidet byggeri i denne sektor. Derfor skal man være såre forsigtig med at fremme, at det sociale byggeri får større egenkapital ved indskud eller skaffer sig midler ved at forhøje lejen endnu en